

65. Tiesiskuma apziņas līķis

Attieksmei pret latviešu tiesiskuma apziņu ir jābūt drosmīgai, pārliecinošai, kategoriskai un nelokāmai. Latviešu tiesiskuma apziņas vērtējumā nav vajadzīga etniskā pielīšana, diplomātiskā izlocīšanās un politkorektā divkosība. Nākas skaidri un nepārprotami konstatēt tiesiskuma apziņas abiozi, kā svešvārdā dēvē dzīvības trūkumu. Pie mums smaržo tiesiskuma apziņas līķis. Cenšanās to noliegt, izraisa vēl patīkamāku līķa smaržošanu.

Latviešu tiesiskuma apziņa ir bez dzīvības pazīmēm. Nav vērojama arī reanimatologu rošīšanās. Viņi apzinās reanimācijas neiespējamību. Mūsu tautas nomācoši lielai daļai tiesiskuma apziņas trūkums ir ļoti izdevīgs trūkums. Šī daļa nekad nepieļaus tiesiskās apziņas reanimāciju. Tas ir izdevīgs trūkums ne tikai valdošajai kliķei un „miljonāriem”. Tas ir izdevīgs trūkums gandrīz visiem, kuri kaut kur knosās valsts vai pašvaldību iestādēs, kaut kur atdarina Rietumu biznesmeņus, kaut kur studē vai apkalpo studētājus, kaut kur tēlo likumu sargus un tiesību aizstāvjus, kaut kur ārstē slimniekus un tirgo zāles, kaut kur tēlo zinātniekus un saņem grantus, kaut kur regulē muitas jautājumus, kaut kur pēta pupu labklājību par armijai atvēlētajām summām. Tiesiskuma apziņas abioze ir izdevīga personālam, kuram ir pieejama ES un vietējā budžeta nauda, valsts projekti, valsts pasūtījumi, kredīti, investīcijas, akcijas, kustāmais un nekustāmais īpašums. Tiesiskuma apziņas abioze ir ļoti izdevīga personālam, kuram ir izredzes saņemt kukuļus, pieņemot lēmumus korupcijas oāzēs.

Ne bez sarkasma ir jāsaka, ka minētā abioze ir izdevīga arī pēcpadomju formāta valstij LR kā sociāli politiskajai organizācijai. Šo virtuālo organizāciju modri apsargā konkrētas dzīvās būtnes. Tām valsts ir ne tikai treknas dienišķās maizītes devēja, bet arī visdažādāko dāsno pabalstu un vēl dāsnāko prēmiju dāvinātāja.

Ja tiks aizvākts līķis, tad nekavējoties tiks aizvākta arī pēcpadomju formāta valsts. Tas ir tāpēc, ka pēcpadomju formāta valsts ir amorāli sastutēta. Konkrēti – sastutēta ar šausmīgiem meliem. Tiesiskuma apziņa nekad nedraudzējās ar meliem. Ja tiesiskuma apziņa ir pienācīgā kvalitātē, tad meliem nav nekādas perspektīvas. Ar melotājiem netiek „demokrātiski” diskutēts. Melotājus nesaudzīgi atmasko un ļoti operatīvi soda. Tiesiskuma apziņas gaisotnē meli nespēj pastāvēt tāpat kā tiesiskuma apziņa nespēj pastāvēt melu gaisotnē. Bet pie mums ir melu antroposfēra, kurā tiesiskuma apziņai nav vietas. Pie mums melotājus tūlīt nesoda. Viņiem ļauj uzsākt demagoģisku taisnošanos, kas visbiežāk izplūst jaunos melos. Pēcpadomju laikā tiesību iestādes nenodarbojās ar profilaktisko darbu un savlaicīgi nenovērš likumu pārkāpumus, kurus ne reti var novērst pat ar vienu telefona zvanu potenciālajam likumu pārkāpējam. Prokuratūra pieņem izskatīšanai vienīgi finansiāli treknus iesniegumus. Prokuratūra ar sīkumiem nedodardarbojās. Prokuratūra ir aizmirsusi mūžseno patiesību, ka lieli noziegumi sākās ar sīkiem noziegumiem. Ja neticiet tam, tad variet pajautāt ģenerālprokuratūras kancelejas vadītājai Dinai Ivašīnai. Viņa jums perfekti izskaidros, kādus iesniegumus drīkst pieņemt izskatīšanai un kādus iesniegumus nedrīkst pieņemt izskatīšanai.

Tas sociāli politiskais veidojums, kas pirms 25 gadiem sāka sevi dēvēt par LR, jau no pirmajām minūtēm ne tikai muļļājās savu melu vircā, bet arī atrodas savu melu gūstā. Ja beidzot atklāti tiek pateikta patiesība par „perestroikas” reālo netiesisko mērķi un reālo netiesisko rezultātu, tad faktiski tiek sagrauta valsts. Vēsture liecina, ka patiesība var ļoti ātri sagraut valsti. Tas lielā mērā attiecās uz PSRS, kas bez cilvēku mazākās nožēlas sabruka burtiski vienā naktī. Nožēla nāca vēlāk, kad cilvēki izgaršoja tos saldumus, kuri tika servēti sagrautās valsts vietā. Pasakot patiesību par „perestroiku”, turpmāk vairs nav iespējams dzīvot ne vienu dienu kā dzīvojam visus 25 gadus. Patiesība par mūsu līdzšinējās dzīves netiesisko būtību liek dzīvi nekavējoties sākt no jauna, balstoties uz pilnīgi citiem pamatiem. Bet to latviešu lielākā daļa nevēlas. Šī daļa ir gatava arī turpmāk klausīties melus un tēlot uzticību amorāli sastutētajai valstij.

Tas tāpēc, ka latvieši savas etniskās pastāvēšanas laikā ir ģenētiski saauguši ar meliem un ģenētiski asimilējušies ar netiesiskumu. Latviešu arājiem, dzimtcilvēkiem, kalpiem un tāpat saimniekiem visu laiku nācās ņemt vērā, ka viņus nekad neviens nelutinās ar tiesiskumu. Bet

vistrakākais, latvieši visu laiku redzēja, ka bez tiesiskuma ir vieglāk izdzīvot un var pat gūt panākumus dzīvē. Tā tas turpinās arī pēcpadomju gados. Ja neticiet, variet pajautāt Meļņikam, Belēvičiem, Zeibotam, Urbanovičam, Čeveru dinastijai, „Expo-2015” burvjiem un citiem visjaunāko dienu tiesiskuma nihilisma varoņiem.

Latviešu tauta visā savā vēsturiskajā mūžā tikai kādus 20 gadus ir dzīvojusi bez meliem un dzīvojusi ar cerību izjust reālu tiesiskumu. Meli un beztiesiskums bija vācu krustnešu valdīšanas gadsimtos. Meli un beztiesiskums bija cara valdīšanas periodā. Meli un beztiesiskums bija padomju laikā, kad tiesiskums funkcionēja atbilstoši „partijas interesēm”.

Latviešu tautai visā savā līdzšinējā mūžā vienmēr (ulmaiņlaiki ir vēsturisks mirklis) nācās konstatēt, ka uz to tiesiskums neattiecas tādā veidā kā attiecās uz svešzemju valdniekiem un viņu vietējiem sulaiņiem. Latviešu tauta vienmēr bija spiesta atcerēties, ka likumi nav rakstīti priekš viņiem un viņu tiesības sākās un beidzās tajā brīdī, kuru izvēlās barons, cara ierēdnis, partijas sekretārs. Saprotams, ka tāda morālā konstelācija (apstākļu izkārtojums) etnosa ģenētiskajā mutācijā ir izraisījusi dziļas sekas. Gēni pakāpeniski izmainās atbilstoši paaudžu garīgajai orientācijai. Un, lūk, latviešu visas paaudzes praktiski ir pazinušas tikai vienu orientāciju.

Acīmredzot ar laiku garīgi visārdošākās ģenētiskās sekas koncentrējās masveidīgā tiesiskuma nihilismā. Turklāt latviešu sabiedrībā likumu neievērošana, zagšana un blēdības vienmēr bija leģitīma un pat apsveicama izdarība. Katrs latvietis varēja sevi mierināt, ka viņš ignorē „kungu” un „okupantu” likumus. Un tas ir labi. Katrs latvietis klusu priecājās, ja kāds cits latvietis apzaga vai piekrāpa „kungu” un „okupantu” valsti.

Tautas mūžā izauklētais tiesiskuma nihilisms tagad, protams, stabili sakņojās gēnos. Domājams, šodien daudzi izcili aprobežoti likumu ņirgas, zagļi un blēži nav spējīgi atšķirt, ka apzog un apkrāpj paši savus ciltsbrāļus un paši savu valsti, bet nevis „kungu” un „okupantu” valsti. „Perestroika” bija savas tautas bagātību nolaupīšana – āprātīga prettautiskā rīcība un tiesiskuma zaimošana. To neveica svešzemnieki, bet savējie bāleliņi – tiesiskā nihilisma etalons.

Tautas visa vēsturiskā mūža garumā baudītie meli pirms 25 gadiem tika nomainīti ar jauna satura meliem. Meli vienmēr paliek meli neatkarīgi no melu satura. Turklāt mūsdienu meli nebūt nav iracionāla novirze, vēsturiskā pārpratuma atribūts vai sātaniska augstākā griba. Mūsdienu meli ir mūsu valsts oficiālā ideoloģija. Tā ir pilnīgi atrauta no dzīves, jo pie mums nav valsts varas sabiedriskā kontrole. Ja nav valsts varas sabiedriskā kontrole, tad nav arī ideoloģijas kontrole. Ideoloģija netraucēti izplata melus, rada melīgas ilūzijas un formē melīgus rituālus. Melīgās ideoloģijas autorei valdošajai kliķei ir vitāli vajadzīgi meli un tai ir nemītīgi jāizplata melus, ja tā vēlas saglabāt varu. Tomēr ideoloģiskie meli ir vajadzīgi ne tikai valdošajai kliķei. Meli ir masu nepieciešamība. Ideoloģiskie meli palīdz vietējo ļaužu masām noslēpt un attaisnot patīkami smaržojošo līķi, kurš ir vajadzīgs, lai trīsošā tīksmē netraucēti dzīvotu noziegumu brīvībā un pilnīgā bezatbildībā.

Bet kāpēc mums nav valsts varas sabiedriskā kontrole? Varam atbildēt. Mums nav valsts varas sabiedriskā kontrole tāpēc, ka pie mums smaržo tiesiskuma apziņas līķis. Savukārt pie mums smaržo tāds jauks līķis tāpēc, ka sabiedrības milzīgai daļai patīk netiesiskums un tā ir iepīta negodīgās mahinācijās. Ne tikai valsts ir negodīga savu pilsoņu aprūpē. Negodīgi ir arī paši pilsoņi pret valsti un viens pret otru. Sabiedrības godīgā daļa ir ļoti niecīga un tās spēkos nav nodrošināt valsts varas kontroli.

Melīgā ideoloģija sadarbībā ar tautas ģenētiski patentēto mantojumu ir guvusi grandiozu uzvaru, saglabājot arī LR totālu tiesiskuma trūkumu tāpat kā tas bija PSRS. Nekas principā nav mainījies. Arī savā valstī latviešu attieksme pret tiesiskumu ir tikpat necienīga kā vācu laikos, cara laikos, komunistu laikos. Valsts prezidenta kandidāts Levita kungs 2015.gada 3.jūnijā neticami varoņīgi teica: „Godīgums Saeimas namā ir samērā reta parādība”. Žēl. Parlaments ir sava veida tautas sirdsapziņas, tautas godīguma un tautas tiesiskuma apziņas mērs.

Taču Levita kunga vārdus ir jāklausa piesardzīgi. Viņš ir gatavs sadarboties ar negodīgo parlamentu. Pat vairāk. Viņš ir nobriedis kļūt Valsts prezidents negodīgā parlamenta zemē. Tātad viņa morālais līmenis nav ne par mata tiesu labāks kā Saeimas namā. Turklāt viņa erudīcija acīmredzot ir tik pliekana, ka viņš neko nav lasījis par patiesi godīgu cilvēku reakciju tajā

situācijā, kāda izveidojās ar viņu. Viņš nezina, ka neviens patiesi godīgs cilvēks nekad nepiekrīstu būt valsts prezidents valstī, kurā godīgums ir reta parādība. Par to ir stāstīts ļoti daudzās grāmatās. Minētajā datumā Saeimas namu viņš nesmuki izkrāsoja pēc Valsts prezidenta vēlēšanu izrādes 1.cēliena, kurā viņš saņēma čauganus aplausus.

Mūsu slavenā līķa vilinošā smaržošana nebūtu iespējama, ja tādi leviti būtu izņēmums. Diemžēl tādi leviti pie mums nav izņēmums. Leviti ir masveida parādība. To tēvišķīgi atklāj internets. Tajos publicētie teksti un komentāri, kā arī izteikumi sociālajos tīklos svilinoši apliecina tiesiskuma apziņas nihilisma masveidību.

Internets ir burvīgs artefakts daudzējādā ziņā. Internets ir burvīgs artefakts arī tajā ziņā, ka var būt socioloģiskās informācijas placdarms. Internets publisko to, par ko pirmsinterna ēra neviens skaļi nerunāja. Ar interneta palīdzību tagad var ļoti ērti daudzko uzzināt par tautu un tajā skaitā par tautas masu mentalitāti. Internets lieliski aizstāj socioloģiskos pētījumus. Tas īpaši lieliski notiek tajos kutelīgajos etnopsiholoģiskajos aspektos, par kuriem uzticami socioloģiskie pētījumi nemaz nav iespējami.

Internets liecina, ka mūsu ļaudis masveidā ir gatavi attaisnot jebkuru noziegumu, gatavi aizstāvēt jebkuru zagli un blēdi. Mūsu ļaudis ar kvēlu entuziasmu formulē visvisādus argumentus, lai smalki izskaidrotu jebkuru nelietību un jebkuru netiesisko rīcību. Etniski klasisks paņēmieni ir latviešu simpātiskā tieksme pierādīt, ka $2 \times 2 = 7$. Ja kāds tam nepiekrīt, tad tas tūlīt tiek apsaukts par augstprātīgu un iedomīgu tipu. Bet ne reti arī par Kremļa laizītāju. Interneta tekstu autoru ieskatā galvenais vainīgais ir nevis zaglis vai blēdis, bet gan tas cilvēks, kurš ir apzagts vai apkrāpts. Katrā ziņā vainīgi ir tie godīgie cilvēki, kuri raksta medijos par valsts līdzekļu viltīgu piesavināšanos, privātā biznesa izkārtošanu kriminālā veidā utt., u.tml.

Vārdu sakot, mūsu sirdsšķīstās dvēseles ciena devīzi „Ja proti zagt un blēdīties, tad esi malacis un pret to man nav nekādu iebildumu”. Ne velti biznesā cieņā ir likumu apiešanas un dažādu shēmu izgudrošanas talants. Klientu piekāršana ir elementāra norma un ikdienas rutīna. Mūsu biznesmeņiem ražošanas intensitāte nav galvenā rūpe. Viņu profesionālā enerģija galvenokārt ir mobilizēta konkurentu „iesēdināšanai” un nomelnošanai medijos. Patīkama biznesa veiksmē ir tad, ja ir izdevies konkurentiem uzrādīt VID, policiju, prokuratūru. Savukārt banku, kredītiestāžu, advokātu, tiesnešu aizgaldā vislielāko „kaifu” sagādā iespēja tiesāt aizmuguriski.

Brīvībā izlaisto latviešu kaislību tiesāt aimuguriski var uzskatīt par minētā līķa simbolisku kvintesenci. Tas ir līķa vērienīgākais izsmaržojums. Iespēja tiesāt aizmuguriski ir pēcpadomju latviešu nacionālais lepnums. Skaidrs, ka arī tāpēc ļoti daudzi nav ieinteresēti aizvēkt līķi. Ja tiks aizvēkts līķis, tad var nākties dzīvot godīgi – godīgi strādāt, godīgi izturēties pret valsts naudu un mantu, godīgi izturēties pret valsts projektiem un valsts pasūtījumiem. Vajadzēs domāt ne tikai par radu un draugu nodrošināšanu ar labi apmaksātu darbu. Nāksies ievērot likumus, nāksies nepieļaut likumu pārkāpumus un mocīties ar profilaktisko darbu, nāksies atsacīties no intelektuālās mānijas pierādīt, ka $2 \times 2 = 7$. Nevajadzēs plebejiski čukstēt, ka „laikam no sākuma ir jāierauj”.